

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Prvo tromjesečje 2026.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2025.
Za internu uporabu

3. siječnja 2026.

Bog će ispuniti naše potrebe

“A moj će Bog ispuniti u Kristu Isusu svaku vašu potrebu raskošno prema svom bogatstvu.” (Filipljanima 4,19)

Pavao je mnogo toga učinio. Od trenutka kad se opredijelio za Krista, njegov je život bio ispunjen neumornom službom. Putovao je od grada do grada, od zemlje do zemlje, iznosio priču o križu, zadobivao obraćenike za Radosnu vijest i osnivao crkve. Za te se crkve stalno skrbio; napisao im je mnoga pisma prepuna uputa. Katkad je radio svoj zanat da bi zaradio za svagdanji kruh. Ali u svim tim životnim aktivnostima Pavao nikad nije iz vida izgubio glavnu namjeru — da trči k nagradi, nebeskom stanju u koje ga je Bog pozvao. Pred sobom je stalno imao cilj da bude vjeran Onomu koji mu se sam objavio na vratima Damaska. Od tog cilja nije ga mogla odvratiti nikakva sila. Uzvisiti golgotski križ — to je bila pobuda koja je prožimala i nadahnjivala njegove riječi i postupke.

Veliki cilj koji je poticao Pavla da ide naprijed unatoč oskudici i teškoćama treba navesti svakog kršćanskog radnika na potpuno posvećenje službi Bogu. Pojavit će se svjetovna privlačnost da njegovu pozornost odvрати od Spasitelja, ali on treba neumorno ići k cilju pokazujući svijetu, anđelima i ljudima da je nada u trenutak kad će ugledati Božje lice vrijedna svih napora i žrtava.

Premda sužanj, Pavao nije bio obeshrabren. Umjesto toga, u pismima koja je iz Rima pisao crkvama odzvanja ton trijumfa. “Radujte se uvijek u Gospodinu! Da ponovim: radujte se!... Ne brinite se tjeskobno ni za što, već u svemu iznesite svoje potrebe Bogu prošnjom i molitvom, sve u zahvalnosti! I mir će Božji, koji nadilazi svaki razum, čuvati srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu. Uostalom, braćo, sve što je čestito, što je dično, što je pravedno, što je nevino, što je ljubazno, što je na dobru glasu, i sve što je kreposno i hvale vrijedno, to neka bude sadržaj vaših misli!”

“A moj će Bog ispuniti u Kristu Isusu svaku vašu potrebu raskošno prema svom bogatstvu. ... Milost Gospodina Isusa Krista s duhom vašim!” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 303,304)

10. siječnja 2026.

Bog može zaštititi

“Svojim će te krilima zaštititi i pod njegova ćeš se krila skloniti. Vjernost je njegova štit i obrana.” (Psalam 91,4)

Dok je Pavlov rad u Rimu bio blagoslovljen obraćenjem mnogih duša te jačanjem i ohrabrivanjem vjernika, počeli su se navlačiti oblaci koji su zaprijetili ne samo njegovoj sigurnosti, već i napretku Crkve. Po dolasku u Rim bio je predan zapovjedniku carske straže, pravednom i poštenom čovjeku čijoj je blagosti imao zahvaliti što je razmjerno slobodno mogao vršiti djelo Evanđelja. Ali prije svršetka dvogodišnjeg sužanjstva, ovog je čovjeka zamijenio službenik od kojeg Pavao nije mogao očekivati posebnu naklonost.

Židovi su u svojim naporima protiv Pavla sada bili aktivniji nego ikad, i u razvratnoj ženi koju je Neron uzeo za drugu suprugu našli su sposobnog pomagača. Ona je, kao židovska prozelitkinja [obraćenica], uložila sav svoj utjecaj da pomogne ostvarenju njihovih krvoločnih planova protiv prvaka kršćanstva.

Pavao se od cara na kojeg je prizvao nije mogao nadati milosti. Neron je bio pokvareniji u moralu, lakoumniji u karakteru i istodobno spremniji na groznu okrutnost od bilo kojeg vladara koji mu je prethodio. Uzde vlasti nisu mogle doći u ruke većeg despota. Prva godina njegove vladavine bila je obilježena time što je otrovao svojeg mlađeg polubrata, zakonitog nasljednika prijestolja. Neron je u porocima i zločinima padao sve dublje, dok nije dao ubiti vlastitu majku, a onda i suprugu. Nije bilo zvjerstva koje ne bi počinio niti zločinačkog djela pred kojim bi ustuknuo. U svakom je plemenitom umu izazivao samo odvratnost i prijezir.

Pojedinosti bezakonja koja je počinio na svojem dvoru previše su ponižavajuće, previše grozne da bismo ih opisali. ... No ni takvi zločini nisu pokolebali odanost njegovih podanika. Bio je priznat apsolutnim vladarom cijelog civiliziranog svijeta. Štoviše, ukazivali su mu božanske počasti i klanjali mu se kao bogu.

S ljudskog gledišta Pavao je pred takvim sucem mogao računati samo na osudu. Ali apostol je osjećao da se, dokle god je vjeran Bogu, nema čega strašiti. Onaj koji je u prošlosti bio njegov zaštitnik, mogao ga je još uvijek zaštititi od zlobe Židova i careve moći. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 305,306)

17. siječnja 2026.

Čvrsti u Radosnoj vijesti i svjedočenju

“Ako je Bog za nas, tko će protiv nas?” (Rimljanima 8,31)

Optužbe protiv Pavla na saslušanju nisu bile potvrđene pa je Neron, protivno općem očekivanju, a u skladu s pravdom suprotnom njegovom karakteru, sužnja proglasio nevinim. Pavlu su skinuli verige; bio je opet slobodan čovjek.

Da mu je suđenje bilo odgođeno ili da je zbog bilo kojeg razloga ostao zatvoren u Rimu do sljedeće godine, bez sumnje bi poginuo u progonstvu do kojeg je tada došlo. ...

U to je vrijeme u Rimu izbio strahovit požar u kojem je izgorjela gotovo polovica grada. Sam Neron, pričalo se, podmetnuo je požar, ali da bi izbjegao svaku sumnju, pokazao je veliku darežljivost pomažući beskućnicima i osiromašenima. Međutim, ipak je bio optužen za taj zločin. Narod je bio uznemiren i razbješnjen, pa je Neron, da bi sebe oprao i istodobno oslobodio grad od omrznute skupine koje se bojao, za ovaj zločin optužio kršćane. Njegov se plan ostvario i tisuće Kristovih sljedbenika — muškaraca, žena i djece — okrutno je smaknuto.

Pavao je bio pošteđen strašnog progonstva jer je napustio Rim čim je bio oslobođen. Svoje posljednje razdoblje slobode proveo je u marljivom radu po crkvama. Nastojao je učvrstiti jedinstvo između grčkih i istočnih crkava i utvrditi umove vjernika protiv lažnih naučavanja koja su se uvlačila da kvare vjeru.

Kušnje i brige koje je Pavao trpio odrazile su se na njegovu tjelesnu snagu. Dolazile su slabosti koje donosi starost. Osjećao je da sada obavlja posljednje djelo, i kako je vrijeme njegova rada bivalo sve kraće, još se više trudio. Činilo se da nema granica njegovoj gorljivosti. Odlučan u namjeri, brz u djelovanju, jak u vjeri, putovao je od crkve do crkve u mnogim zemljama, i svim sredstvima koja su mu bila na raspolaganju nastojao ojačati ruke vjernika da bi mogli vjerno raditi na zadobivanju duša za Isusa i da bi u teškim vremenima koja su već nailazila mogli ostati čvrsti u Radosnoj vijesti i vjerno svjedočiti za Krista. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 306,307)

24. siječnja 2026.

Bog je naša zaštita

“Tvrdi je kula ime Jahvino: njemu se pravednik utječe i nalazi utočište.” (Izreke 18,10)

Pavlovo djelovanje u crkvama nakon oslobođanja u Rimu nije moglo ostati nezamijećeno među njegovim neprijateljima. Otkako je počeo Neronovo progonstvo, kršćani su svuda bili proglašeni opasnom sljedbom. Nakon nekog vremena nevjerni Židovi su smislili da Pavla proglase krivim za zločin poticanja na podmetanje požara u Rimu. Nitko ni jednog trenutka nije pomislio da bi on bio kriv, ali su znali da će takva optužba, ma kako bila neuvjerljiva, zapечатiti njegovu sudbinu. Njihovim je trudom Pavao bio ponovo uhićen i zasuznjen; to će biti njegovo posljednje utamničenje.

Na drugom putovanju u Rim Pavla je pratilo nekoliko njegovih bivših suradnika; drugi su iskreno željeli dijeliti njegov usud, ali im on nije dopustio da svoj život na ovaj način izlože opasnosti. Izgledi su za njega ovaj put bili manje povoljni nego u vrijeme prijašnjeg sužanjstva. Progonstvo pod Neronom uveliko je smanjilo broj kršćana u Rimu. Tisuće su umrle mučeničkom smrću za svoju vjeru; mnogi su napustili grad, a oni koji su ostali bili su jako potišteni i zastrašeni.

Nakon dolaska u Rim Pavao je bačen u mračnu tamnicu u kojoj je trebao ostati dok ne završi svoj život. Optužen za poticanje na najpodlije i najstrašnije zločine protiv ovoga grada i zemlje, bio je predmet općeg zgražanja.

Ono nekoliko prijatelja koji su apostolu pomagali nositi terete, sada su počeli odlaziti; neki su ga napustili, a drugi su odlazili na zadaće u različite crkve. ... Pavao je poslao Krescenta crkvama u Galaciji, Tita u Dalmaciju, a Tihika u Efez. Pišući o ovome Timoteju, Pavao je rekao: “Jedini je Luka sa mnom.” (2. Timoteju 4,11) Nikad Pavlu nije bila toliko potrebna služba njegove braće kao sada, ostarjelom od godina, muka i slabosti, zatvorenom u vlažnoj, mračnoj rimskoj tamnici. Služba Luke, ljubljenog učenika i vjernog prijatelja, bila je velika utjeha Pavlu; ona mu je omogućila da ostane u vezi sa svojom braćom i vanjskim svijetom. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 308,309)

31. siječnja 2026.

Izvršeno propovijedanje

“Ali mi je Gospodin pritekao u pomoć i jačao me da se mojim posredstvom propovijedanje potpuno izvrši i da ga čuju svi pogani.” (2. Timoteju 4,17)

Kad je pozvan da izide na sud pred cara Nerona, Pavao je bio svjestan da ga čeka sigurna smrt. Ozbiljnost zločina za koje je bio optužen i sveopće neprijateljstvo prema kršćanima davalo je malo nade za povoljan ishod.

Među Grcima i Rimljanima bilo je uobičajeno da optuženik smije imati odvjetnika koji će u njegovo ime govoriti pred sudom. Snagom dokazivanja, strastvenom rječitosti ili molbama, molitvama i suzama, takav je odvjetnik često uspio izboriti povoljnu presudu za sužnja ili, ako u tome nije uspio, bar umanjiti njezinu oštrinu. Ali kad je Pavao izišao pred Nerona, nitko se nije usuđivao biti njegov savjetnik ili odvjetnik; nije bilo ni prijatelja koji bi zapisao optužbe iznesene protiv njega ili dokaze što ih je iznosio u svoju obranu. Među kršćanima u Rimu nije bilo nijednog koji bi u ovom teškom času stao uz njega.

Jedini pouzdan izvještaj o tom događaju dao je sâm Pavao u drugom pismu upućenom Timoteju: “... Ali mi je Gospodin pritekao u pomoć i jačao me da se mojim posredstvom propovijedanje potpuno izvrši i da ga čuju svi pogani. I izbaavljen sam od lavljih usta.” (2. Timoteju 4,16.17)

Pavao pred Neronom — kakva očita suprotnost! Tašti monarh, pred kojim je Božji čovjek trebao odgovarati za svoju vjeru, dosegnuo je vrhunac zemaljske moći, vlasti i bogatstva, kao i najveću dubinu zločina i bezakonja. Nije mu bilo premca u moći i veličini. Nije bilo nikoga da se usprotivi njegovom autoritetu, nikoga da se usprotivi njegovoj volji. Na njegovu zapovijed kretale su moćne vojske i barjaci na njegovim lađama naviještali su pobjedu. Njegov je kip stajao u sudskim dvoranama, a ukazi senatora i odluke sudaca bili su samo odjek njegove volje. Milijuni ljudi u poslušnosti su se saginjali pred njegovim naložima. Svijet se tresao od Neronova imena. Navući njegovo nezadovoljstvo značilo je izgubiti imetak, slobodu i život; a njegovog neodobravanja bojali su se više od kuge. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 310,311)

7. veljače 2026.

Pavlova sveta smirenost na sudu

“Gledajući Isusa, utemeljitelja i svršitelja naše vjere, koji je za radost koja mu je stajala podnio križ.” (Kološanima 2,6)

Bez novca, bez prijatelja i bez odvjetnika ostarjeli je sužanj stajao pred Neronom — vladarom čije je lice bilo obilježeno sramotnim strastima što su bjesnjele u njemu, dok je lice optuženog apostola govorilo o srcu pomirenom s Bogom. Pavao je živio životom siromaštva, samoodricanja i patnje. Bez obzira na stalne klevete, ponižavanja i zlostavljanja kojima su ga njegovi neprijatelji nastojali zastrašiti, on je neustrašivo držao barjak križa. Kao njegov Učitelj, i on je bio putnik bez doma i kao On živio je da bude na blagoslov ljudskom rodu. Kako je Neron, hiroviti, raspaljivi, razvratni tiranin mogao razumjeti ili cijiniti karakter i pobude ovog Božjeg sina?

Golema dvorana bila je prepuna znatiželjnog, nemirnog mnoštva koje se guralo da vidi i čuje sve što će se dogoditi. Tu je bilo uglednih i priprostitih, bogatih i siromašnih, učenih i neznalica, oholih i poniznih, a nitko nije imao pravu spoznaju o putu života i spasenja.

Židovi su protiv Pavla iznijeli stare optužbe o zavodenju i krivovjerju, a jedni i drugi, Židovi i Rimljani, optužili su ga za poticanje na podmetanje požara u gradu. Dok su protiv njega iznošene ove optužbe, Pavao je ostao potpuno miran. Narod i suci iznenađeno su ga gledali. Prisustvovali su mnogim suđenjima i vidjeli mnoge zločince, ali nikad nisu vidjeli čovjeka koji bi imao takav izgled svete smirenosti kao ovaj sužanj pred njima. Oštre oči sudaca, navikle da čitaju s lica optuženika, uzalud su istraživale Pavlovo lice da nađu neki dokaz krivnje. Kad mu je bilo dopušteno da govori u svoju obranu, svi su slušali s velikim zanimanjem.

Još jednom je Pavao dobio priliku da pred iznenađenim mnoštvom podigne barjak križa. Dok je promatrao mnoštvo pred sobom — Židove, Rimljane i strance iz mnogih zemalja — duša mu je bila potaknuta iskrenom željom za njihovo spasenje. On je izgubio iz vida okolinu, opasnosti koje su ga okruživale, strašan usud koji je izgledao tako blizu. Vidio je samo Isusa, Zagovornika koji moli pred Bogom za grešne ljude. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 312)

14. veljače 2026.

Evangelje neće propasti

“... I opaze da mu je lice poput lica andeoskog.” (Djela 6,15)

Rječitošću i snagom većom od ljudske Pavao je iznosio istine Radosne vijesti. Svojim slušateljima ukazivao je na žrtvu prinesenu za pali ljudski rod. Izjavljivao je da je za čovjekovo otkupljenje plaćena beskonačna cijena. Da su za njega određeni uvjeti pod kojima može stati pred Božje prijestolje. Zahvaljujući andeoskim vjesnicima, Zemlja je povezana s Nebom i sva ljudska djela, bila dobra ili zla, otvorena su pred okom Beskonačnog Suca.

Tako se brani zastupnik istine. Vjerman među nevjernima, odan među izdajicama, stoji kao Božji predstavnik i glas mu je kao glas s Neba. Nema straha, nema tuge, nema obeshrabrenja u riječi i pogledu. Snažno svjestan vlastite nevinosti, odjeven u odjeću istine, on se raduje što je Božji sin. Njegove su riječi kao poklik pobjede koji nadjačava buku borbe. On objavljuje da je djelo kojemu je posvetio svoj život jedino djelo koje nikad ne može propasti. Premda on može poginuti, Evangelje neće propasti. Bog živi i Njegova će istina trijumfirati.

Mnogi koji su tog dana pogledali u njegovo lice opazili su “da mu je lice poput lica andeoskoga” (Djela 6,15).

Nikad prije to društvo nije čulo takve riječi. One su dodirnule strunu koja je zatreperila čak i u najokorjelijim srcima. Istina, jasna i uvjerljiva, srušila je zabludu. Svjetlo je zasjalo u umovima mnogih ljudi koji su nakon toga radosno slijedili njezine zrake. Istine izgovorene toga dana trebale su uzdrmati narode i živjeti trajno, djelujući na srca ljudi kad usne koje su ih izgovorile budu šutjele u grobu mučenika.

Nikad prije Neron nije čuo istinu kao ovom prigodom. Nikad prije nije mu bila tako otkrivena krivnja njegovog vlastitog života. Nebesko svjetlo prodrlo je u grijehom okaljane prostorije njegove duše i on je drhtao užasnut pri pomisli na sud pred koji će on, vladar svijeta, biti konačno pozvan, kad će primiti pravednu nagradu za svoja djela. Bojao se apostolova Boga i nije se usuđivao osuditi Pavla kojemu nije bila dokazana nijedna optužba. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 312,313)

21. veljače 2026.

Tirani odbijaju Božji poziv

“Jer glupe će odbiti njihovo odbijanje, a nemar će upropastiti bezumne.” (Izreke 1,32)

Osjećaj strahopoštovanja neko je vrijeme zauzdao Neronov krvožedni duh.

Za trenutak se Nebo otvorilo okorjelom i okrivljenom Neronu, i apostolov mir i čistoća činili su mu se poželjnim. Čak i njemu je upućen ovaj poziv milosti. Ali pomisao na oprost bila mu je ugodna samo jedan trenutak. A onda je izdana naredba da se Pavao vrati u tamnicu; kad su se za Božjim vjesnikom zatvorila vrata, za rimskog vladara zauvijek su se zatvorila vrata pokajanja. Nijedna zraka svjetla s Neba nikad više neće prodrijeti kroz tamu koja ga je okruživala. Uskoro će biti izložen Božjim osvetničkim kaznama.

Nedugo zatim Neron je otplovio na zloglasno putovanje u Grčku, gdje je sebe i svoje carstvo osramotio podlom i ponižavajućom lakomnošću. Kad se s velikom raskoši vratio u Rim, okružio se svojim dvoranima i prepustio prizorima odvratnog razvrata. Usred ovog razuzdanog slavlja na ulicama se začula graja. Vjesnik koji je trebao ispitati uzrok, vratio se sa zastrašujućom viješću da se Galba, na čelu vojske, naglo približava Rimu, da je u gradu već izbila pobuna i da su ulice prepune podivljalog mnoštva koje se, prijeteci smrću caru i svim njegovim pomagačima, brzo približava palači.

U tom opasnom trenutku Neron se nije mogao, kao vjerni Pavao, osloniti na moćnoga i milosrdnog Boga. Bojeći se patnji i mogućeg mučenja kojemu bi bio izložen od strane svjetine, bijedni je tiranin pomislio da svoj život skрати vlastitom rukom, ali mu je u odlučnom trenutku ponestalo hrabrosti. Sâm samcat sramotno je pobjegao iz grada i potražio zaklon na nekoliko kilometara udaljenom imanju, ali uzalud. Njegovo su skrovište uskoro otkrili progonitelji na konjima, a kad su se približili, pozvao je u pomoć jednog roba i zadao si smrtonosnu ranu. Tako je tiranin Neron poginuo u dobi od trideset dvije godine. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 313)

28. veljače 2026.

Važnost vjernosti zadatku

“... Dok te se bez prestanka — noć i dan — sjećam u svojim molitvama” (2. Timoteju 1,3)

Iz careve sudske dvorane Pavao se vratio u svoju ćeliju, svjestan da je uspio dobiti samo kratki predah. Znao je da njegovi neprijatelji neće mirovati dok ne postignu njegovu smrt. Ali je isto tako znao da je za neko vrijeme istina trijumfirala. Navijestiti raskopnog i uskrslog Spasitelja pred takvim mnoštvom koje ga je slušalo bilo je pobjeda sama po sebi. Tog dana bilo je započeto djelo koje će rasti i jačati i koje će Neron i svi drugi Kristovi neprijatelji uzalud nastojati spriječiti ili uništiti.

Sjedeći dan za danom u mračnoj ćeliji, svjestan da mu život na Neronovu riječ ili pokret može biti žrtvovan, Pavao je mislio na Timoteja i odlučio ga pozvati. Timoteju je bila povjerena skrb nad crkvom u Efezu i on je zbog toga ostao tamo kad je Pavao krenuo na svoje posljednje putovanje u Rim. Pavao i Timotej bili su povezani neobično dubokom i snažnom ljubavlju. Od svojeg obraćenja Timotej je sudjelovao u Pavlovom radu i stradanju, i prijateljstvo između njih dvojice sve je više jačalo, postajalo dublje i svetije, dok Timotej ostarjelom i od rada iscrpljenom apostolu nije bio kao sin voljenom i poštovanom ocu. Ne treba se čuditi što je u svojoj osami Pavao čeznuo da ga vidi.

I u najpovoljnijim uvjetima trebalo je proći nekoliko mjeseci prije nego što Timotej iz Male Azije stigne u Rim. Pavao je znao da mu je život nesiguran pa se bojao da će Timotej stići prekasno. Imao je važne savjete i upute za mladića kojemu je povjerena velika odgovornost; i dok ga je pozivao da dođe bez oklijevanja, diktirao je svjedočanstvo umirućeg koje možda neće imati priliku izreći. Dušom ispunjenom brižnom ljubavlju za svojeg sina u Evangelju i za crkvu povjerenu njegovoj brizi, Pavao je nastojao u Timoteja utisnuti važnost vjernosti njegovom svetom zadatku. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 314,315)

7. ožujka 2026.

Pavlovo posljednje pismo

***“Dijeli sa mnom tegobe kao dobar vojnik Krista Isusa!”
(2. Timoteju 2,3)***

Pavao je pismo počeo pozdravom: “Timoteju, ljubljenu sinu. Milost, milosrđe i mir od Boga Oca i Krista Isusa, Gospodina našega! Zahvaljujem Bogu kojemu služim, kao i moji pređi, čistom savjesti dok te se bez prestanka — noć i dan — sjećam u svojim molitvama.”

Zatim je uvjeravao Timoteja u potrebu za čvrstinom u vjeri. “Zato ti pripominjem”, pisao je, “da raspiriš Božju milost koja je u tebi polaganjem mojih ruku. Uistinu, Bog nam nije dao duh bojažljivosti, već duh snage, ljubavi i trijeznosti. Prema tome, ne stidi se svjedočanstva za našega Gospodina ni mene, njegova sužnja! Naprotiv, dijeli sa mnom tegobe za Radosnu vijest, oslanjajući se na snagu Boga.” Pavao je molio Timoteja da se prisjeti kako je bio pozvan “svetim zvanjem” da navijesti snagu Onoga koji “obznani život i besmrtnost Radosnom vijesti, za koju sam”, rekao je, “ja postavljen glasnikom, apostolom i učiteljem. Zbog toga ovo i trpim, ali se ne stidim, jer znam komu sam vjerovao i siguran sam da on može sačuvati povjereno mi blago do onoga Dana.”

Tijekom duge službe Pavao se nikad nije pokolebao u odanosti svojem Spasitelju. Gdje god bio — bilo pred smrknutim farizejima ili pred rimskim vlastima; bilo pred razularenom svjetinom u Listri ili osuđenim grešnicima u makedonskoj tamnici; bilo da se obraća uspaničenim mornarima na lađi osuđenoj na propast ili da stoji pred Neronom u obrani svojeg života — nikad se nije stidio djela koje je zastupao. Jedini veliki cilj njegova kršćanskog života bio je da služi Onomu čije ga je ime nekoć ispunjavalo prijezirom, i od ovog cilja nije ga moglo odvratiti ni protivljenje ni progonstvo. Njegova vjera, koja je postala snažna zahvaljujući trudu i čista zahvaljujući žrtvi, uzdizala ga je i jačala.

“Ti se, dakle, sine moj,” nastavio je Pavao, “jačaj milošću Krista Isusa! Ono što si od mene čuo pred mnogim svjedocima, povjeri pouzdanim ljudima koji će biti sposobni i druge poučiti! Dijeli sa mnom tegobe kao dobar vojnik Krista Isusa!” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 315)

14. ožujka 2026.

Ne ustukni pred odgovornostima

“Marljivo nastoj da se pokažeš pred Bogom kao prokušan, kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji valjano propovijeda istinu!” (2. Timoteju 2,13)

Pravi Božji propovjednik neće ustuknuti pred tegobama i odgovornostima. Iz Izvora koji nikad ne ostavlja na cjedilu one koji traže božansku silu, on crpi snagu koja ga osposobljava da se suoči s kušnjama i nadvlada ih i da izvrši dužnosti koje mu je Bog povjerio. Narav milosti koju prima povećava njegovu sposobnost da upozna Boga i Njegova Sina. Njegova duša iskazuje silnu težnju da izvrši Učitelju ugodnu službu. I dok napreduje kršćanskim putem, on jača “milošću u Isusu Kristu” (DF). Ova ga milost osposobljava da bude vjeran svjedok onoga što je čuo. On ne prezire i ne zanemaruje znanje koje je primio od Boga, već ga povjerava vjernim ljudima koji će ga prenijeti drugima.

U posljednjem pismu Timoteju Pavao je pred mladog suradnika uzdignuo ideal ukazujući na dužnosti koje prenosi na njega kao Kristovog propovjednika. “Marljivo nastoj da se pokažeš pred Bogom kao prokušan,” pisao je apostol, “kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji valjano propovijeda istinu!” “Od mladenačkih strasti bježi! Teži za pravednošću, vjerom, ljubavlju i onim što donosi spasenje, zajedno s onima koji čista srca zazivaju Gospodina! A luda i nezauzdana zapitkivanja odbaci, svjestan da rađaju svađama! A sluga se Gospodnji ne smije svađati, već prema svima mora biti ljubazan, sposoban poučiti i pretrpjeti; protivnike će ukoriti blagošću, ne bi li im Bog dao obraćenje da potpuno upoznaju istinu.”

Apostol je upozorio Timoteja na lažne učitelje koji će nastojati ući u Crkvu. “Ali ovo znaj”, izjavio je, “u posljednje će doba nastati teška vremena, jer će ljudi biti samoživi, lakomi, umišljeni, oholi, psovači, nepokorni roditeljima, nezahvalni, bezvjernici... Oni će sačuvati vanjski oblik pobožnosti iako su se odrekli njezine sile. I njih se kloni!” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 316)

21. ožujka 2026.

Ostani u onome što si naučio

“A ti ostani u onome što si naučio i čvrstom vjerom prihvatio, jer znaš od kojih si to naučio i jer od djetinjstva poznaješ sveta Pisma koja te mogu učiniti mudrim za spasenje po vjeri u Krista Isusa.” (2. Timoteju 3,14.15)

“Zli [će] ljudi i varalice, ujedno zavodnici i zavedeni”, nastavio je, “napredovati iz zla u gore. A ti ostani u onome što si naučio i čvrstom vjerom prihvatio, jer znaš od kojih si to naučio i jer od djetinjstva poznaješ sveta Pisma koja te mogu učiniti mudrim za spasenje... Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude savršen — opremljen za svako djelo ljubavi.” Bog je osigurao obilje sredstava za uspješnu borbu protiv zla koje je u svijetu. Biblija je bojna oprema kojom se možemo opremiti za borbu. Opašimo se istinom. Obucimo oklop pravednosti. U našim rukama mora biti štit vjere, na glavi kaciga spasenja, a mačem Duha, to jest riječju Božjom, trebamo prokrčiti put kroz prepreke i zamke grijeha.

Pavao je znao da Crkvi predstoji vrijeme velike opasnosti. Znao je da će oni koji se budu brinuli za crkve morati obaviti vjeran i ozbiljan posao. Zato je pisao Timoteju: “Zaklinjem te — pred Bogom i Kristom Isusom koji će suditi žive i mrtve — i njegovim dolaskom i njegovim kraljevstvom: propovijedaj riječ — pristupi (k vjernicima) — bilo da im je zgodno, bilo nezgodno — kori, prijeti, opominji u svoj strpljivosti i svakoj vrsti pouke.”

Ovaj svečani poziv upućen tako gorljivom i vjernom čovjeku kao što je bio Timotej, snažno je svjedočanstvo o važnosti i odgovornosti rada propovjednika Radosne vijesti. Pozivajući Timoteja da stane pred Božji sud, Pavao ga moli da propovijeda Riječ, a ne ljudska kazivanja i običaje; da bude spreman posvjedočiti za Boga kad god mu se pruži prilika — pred velikim skupovima i u privatnom krugu, na putu ili kraj ognjišta, prijateljima i neprijateljima, bio u sigurnosti ili izložen tegobama i opasnostima, prijekoru i gubitku. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 316,317)

28. ožujka 2026.

Važnost zdravog naučavanja

“Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrave nauke...” (Filipljanima 3,14)

Bojeći se da bi Timoteja blagi, krotki duh mogao navesti da izbjegava bitan dio njegova rada, Pavao ga je pozvao da bude dosljedan u ukoravanju grijeha i da oštro kori krivce za velika zla. Ali to treba činiti “u svoj strpljivosti i svakoj vrsti pouke”. Trebao je pokazati Kristovu strpljivost i ljubav, objašnjavajući i potkrepljujući svoje ukore istinama Riječi.

Teško je mrziti i koriti grijeh, a istodobno imati sažaljenja i nježnosti prema grešniku. Što se više budemo trudili da postignemo svetost srca i života, to ćemo biti osjetljiviji za grijeh i odlučniji u neodobravanju svakog odstupanja od dobra. Moramo se čuvati nepotrebne oštine prema krivcu, ali isto tako moramo paziti da ne izgubimo iz vida strahovitu grešnost grijeha. Potrebno je da prema zabludjelome pokažemo strpljenje i ljubav nalik Kristovoj, ali isto tako postoji opasnost da pokažemo tako veliko razumijevanje za njegovu zabludu da će ukor smatrati nezaslužnim pa će ga odbaciti kao nepriličan i nepravedan.

Propovjednici Evanđelja katkad čine veliku štetu dopuštajući da se njihovo strpljenje izrodi u snošljivost prema grijehu i čak sudjelovanje u njemu. Tako nalaze isprike i ublažavaju ono što Bog osuđuje, pa nakon nekog vremena postaju tako zaslijepljeni da pohvaljuju upravo one koje su po Božjoj zapovijedi trebali ukoriti. Onaj koji je svoje duhovno prosuđivanje otupio grešnom blagošću prema onima koje Bog osuđuje, na kraju će učiniti veći grijeh oštrinom i grubošću prema onima koje Bog prima.

Mnogi koji tvrde da su kršćani i smatraju se ovlaštenima poučavati druge, ohološću ljudske mudrosti, preziranjem utjecaja Svetog Duha i gnušanjem prema istinama Božje riječi bit će navedeni da se okrenu od Božjih zahtjeva. Pavao je rekao Timoteju: “Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrave nauke, nego će prema svojim strastima sebi nagomilati učitelje koji im škaklju uši, te će odvratiti uši od istine, a okrenut će se bajkama.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 317,318)

Bog nas je pozvao i ovlastio da u našim svakodnevnim druženjima s ljudima promičemo Njegovu ljubav i širimo Radosnu vijest o spasenju od grijeha i vječnom životu.

Prema svojem obećanju, Isus dolazi poraziti zlo; On će obnoviti Zemlju i uspostaviti svoje kraljevstvo u kojem će spašeni živjeti zauvijek.

Prenesimo spoznaju o tome svakome do koga nam je stalo — poznatim i nepoznatim ljudima, pomažući se dostupnim knjigama, časopisima, traktatima, cd-ima i dvd-ima, internetskim izvorima, proučavanjem Biblije s pojedincima ili u malim skupinama.

Pozivajmo ljude na biblijska predavanja, evangelizacije, tribine, koncerte, na uključivanje u Dopisnu biblijsku i Dopisnu zdravstvenu školu, na humanitarne akcije te na zdrav, osmišljen i ispunjen život.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com